

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. II. Quòd non oporteat intermitti studium orationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

DE ADOR. IN SPIRITV ET VER. LIB. II. 115
nium temporalium, si in te vno essent. Eru-
besce quòd indigi calamitatem tecum sen-
tiant, & humiliter opem deposcant cum la-
crymis; & tu ficcus sis, gaudens in tantâ ino-
piâ spiritus, & grauissimis necessitatibus. Hu-
milia te, vt faciunt mendici, animos conci-
lia, expecta patienter, & importunè insta; &
ferè impudenter molesta precibus Deum, vt
propter importunitatem saltem extorqueas
eleëmofynam.

C A P V T II.

*Quòd non oporteat intermitteri studium
orationis.*

Quantò pretiosior est anima quàm cor-
pus, tantò magis oportet curare oratio-
nem, quàm cetera corporalia commoda.
Quantus apparatus necessarius est, conser-
uando vitam & salutem corporalem, in do-
mo, lecto, vestitu, victu quotidiano? multò
plus necessarium erit vitæ & saluti animæ,
quæ plures & maiores inimicos habet quàm
corpus. Corpus habet inclementias cæli &
famem: anima habet aduersarios etiam ip-
sos inimicos corporis, insuper ipsas commo-
ditates corporis, ipsum prætereà corpus: de-
inde mundum totum, & infernum cum om-
ni militiâ suâ; imò interdum ipsos fauores
H 2 Dei,

116 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
Dei, & virtutes suas, si nesciat illis uti, & cum
humilitate seruare. Aduersus hæc omnia vni-
cum auxilium habet & refugium orationis.
quomodo poterit contemni aut intermitteri a-
liquando, cum corpus plura arma aduersus
pauciores & minores aduersarios habens, fe-
rè totum diem in sui curâ velit impendi, &
numquam sui studium intermitteri. Plerique
quia se vident firmos & constantes in propo-
sito sancto, non putant detrimentum inter-
mittere exercitium orationis ob aliquam oc-
cupationem laudabilem. Caueant, caueant,
ne decipiantur: fortasse deficient, etiam si se
fortes sentiant. Qui robustum se videret, si
nollet comedere, ut interim magis labora-
ret? absque dubio tandem deficeret, & se
imbecillem experiretur: ita qui se constan-
tem sentit in obsequio diuino, si ut exer-
ceat plura opera exteriora, etiam pia, de-
trahat tempus orationi, demum tabescet,
& se imbecillem experietur. Numquam est
prætermittenda oratio; quia numquam præ-
termittitur victus corporalis; & si aliquan-
do intermittitur, restauratur postmodum.
Si quis ut multum laboraret, per triduum
aut quatrimum nollet somnum capere, bre-
uè insaniret: opus est quinque horas vel plu-
res quietem capere singulis diebus. Animæ
quies oratio est: plerique insaniunt sanctis
propositis

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 117
propositis remissis, quia ad eam serò acce-
dunt.

Sit oratio, quæ est victus & requies ani-
mæ, quieta & tranquilla: nam cibum cor-
rumpendum, qui simul nobiscum futurus
est cibus vermium, quieti & sedentes sumi-
mus. Commodum orationis non est tantum
horæ & temporis cum Deo benè exacti, sed
totius diei. Modicum fermenti totam maf-
sam corrumpit: modicum orationis totum
diem condiet & seruabit. Non tanti refert
oratio pro eo spatio temporis quo oramus,
quòd non perdamus illud, & præclarè con-
sumamus: maximi refert pro toto die, ne in-
tegrum perdamus. Ex breui pendet utilitas
longi temporis: si totum diem vis lucrari,
vnam saltem horam, postquam expergiscas,
impende in oratione. Post debitam & fer-
uentem orationem obuersantur sanctæ illu-
strationes, inter ipsas occupationes diei. Ex
magno sonitu iam transacto adhuc restant
tinnitus quidam, & ex diurnis actionibus ma-
nent in somniis vestigia quædam & repetitio-
nes: sic ex quiete orationis refunduntur in-
ter diurna negotia imagines quædam, & co-
gitationes miscentur diuinæ: qui conspicit
solem fixo obtutu, deinde in omnibus quæ
videt, repræsentatur ei species solis. Iuuat et-
iam oratio, etsi satis cognoscas quæ ad offi-

H 3 cia

cia iusta requirantur, vt fortiùs tibi hæreant. Ipsæ veritates, prudentiâ, experienciâ, doctrinâ & lectione acquisitæ, penetrant magis in oratione cùm de alto veniunt: magis iuuantur arua, cùm de cælo, quàm cùm è fonte & riuo rigantur: lapis quantò de eminentiori ruit, fortiùs cadit & tundit terram. Eadem veritas de cælo lapsa, plus penetrat & tundit corda, feruorem & deuotionem magis excitat. Inclinationes nostræ prauæ, sunt quæ nos à Virtutis tramite abducunt: orationis beneficium hoc impedimentũ tollit, generat per deuotionem inclinationes ad bonum; & est fomes quidam benè operandi, præuertens peccati fomitem. Sed quid commendo vtilitates orationis? sufficiat mihi, ô Veritas diuina, quòd in oratione humanissima ostendaris, & benignissima mihi fias: ibi te retegis, ibi te amplector, & tecum in hoc laborum tumultu quiesco. In oratione, velut in throno tuo, manifestaris Veritas clarissima caliganti spiritui meo, ne fit in eo dolus.

Oportet quoque prolixius orare, dum per valetudinem & ætatem licet, vt compensemus tempus ægritudinis, cùm non possimus: & semper reputandum est, parum orasse. Eleuatissimus & zelator Dei pater Didacus Martinius vsque ad quatuor mille actus amoris Dei quotidie faciebat, cum summâ diligentia

DE ADOR. IN SPIRITU ET VER. LIB. II. 119
ligentiâ & ratione; suasque rationes seorsim
habebat, vt satisfaceret pro tempore extremi
morbi, si fortè tunc non posset vacare Deo
vt desiderabat: prætereà decem horas quoti-
die cum Deo suo ex otio agebat. Deuotus pa-
ter Michaël Sosa, cùm senium & acrimonia
dolorum intensorum vltimæ & prolixæ æ-
gritudinis interrumperent studium oratio-
nis, cohortabatur fratres nostros, & de se
querebatur, dicens: Vlciscimini, vlciscimini
fratres in conatu orandi, dum per vigorem
& valetudinem potestis, restaurando futu-
ras naturæ iniurias, cùm orare cupietis, nec
anni nec morbi concedent. Doleo nunc non
posse orare, cùm velim; doleo non orasse,
cùm potui. Sic se accusabat ille, qui adeò
occupauerat animum in Deo orationis stu-
dio, vt raptus extra se incederet: abluturus
manus, sapiùs fricabat illas siccas clauso
orificio fonticuli, & ipse putabat madefieri;
postea tergebat linteo quasi lotæ essent: non-
numquam excessu spiritus rapiebatur vsque
ad octo horas; & ad se reuersus, dumtaxat
quadrantem horæ existimabat. O pudor, &
torpor noster! cùm plus egeamus oratione,
statim fatigamur; & longum putamus exi-
guum tempus quod cum Deo impendimus,
siue potius lucramur: at cùm perditur con-
fabulationibus hominum, breue arbitra-

H 4 mur:

120 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
mur : & , si tamdiu duramus in oratione,
quamdiu sæculares in vno conuiuio, nimium
existimamus?

CAPVT III.

Quàm efficax sit Christi gratia & fauor.

VTinam quis semel nosset & explicaret,
quod gestit mens intelligere, & nondum
valet! O quantum in corde meo molior per-
cipere, & non satis concipere possum! Da
mihi, Veritas æterna, vt claris oculis intelli-
gam aliquid quod in Christo habeo, & im-
mensas, quæ in IESV mihi seruantur, diuitias.
Nescimus, nescimus ô mortales, quantum in
Christo possidemus. Fratres Ioseph afflige-
bantur fame, quia nesciebant fratrem suum
regnare in Ægypto: quid affligimur homi-
nes? frater noster regnat in cælo. Peccatores,
mendici, miseri, afflicti lætamini; quia ille
frater vester, qui vos plus quàm omnes alij
homines diligit, qui solus fidelis vobis manet,
gratissimus Deo est, locupletissimus est, Deus
est, afflictus pro vobis fuit. Gratulor, gratu-
lor peccatoribus; quia Christus est perfectis-
sima satisfactio diuinæ iustitiæ, omni spe &
prædâ suâ de vobis illam frustrans, sine dolo
villo, & cum magno iure. Christus est sola-
tium diuinæ misericordiæ, & opulentia cle-
men-